

der fuldbyrdsstatens jurisdiktion. Den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten kan om nødvendigt omregne bøden til fuldbyrdsstatens valuta til vekselkursen på det tidspunkt, da bøden blev idømt.

Artikel 9 indebærer, at det som hovedregel er fuldbyrdsstatens regler, der finder anvendelse på fuldbyrdelsen af afgørelsen. Dette gælder dog ikke bøder, der pålægges en juridisk person, idet fuldbyrdslandet er forpligtet til at fuldbyrde afgørelsen, uanset om fuldbyrdsstaten kan pålægge juridiske personer strafferetligt ansvar. Endvidere kan forvandlingsstraf alene anvendes, hvis udstedelsesstaten har givet tilladelse hertil, jf. artikel 10. Hvis der anvendes forvandlingsstraf, må denne straf ikke overstige den maksimumstraf, der er angivet i den fremsendte attest.

Artikel 11 vedrører amnesti, benådning samt fornyet prøvelse af afgørelsen. Bestemmelsen indebærer, at såvel udstedelsesstaten som fuldbyrdsstaten kan træffe afgørelse om benådning og amnesti. Alene udstedelsesstaten kan tage stilling til fornyet prøvelse af afgørelsen.

Efter artikel 12 skal fuldbyrdsstaten straks afbryde fuldbyrdelsen af afgørelsen, hvis der fra udstedelsesstaten modtages underretning om en beslutning eller foranstaltning, der medfører, at afgørelsen ikke længere kan fuldbyrdes, eller hvis anmodningen om fuldbyrdelse af andre grunde trækkes tilbage.

Artikel 13 medfører, at midlerne fra fuldbyrdelsen tilfalder fuldbyrdsstaten, medmindre andet er aftalt mellem udstedelsesstaten og fuldbyrdsstaten.

Den kompetente myndighed i fuldbyrdsstaten skal efter artikel 14 straks underrette udstedelsesstaten, når fuldbyrdelsen er gennemført, eller når hele eller dele af afgørelsen ikke kan fuldbyrdes. Endvidere skal udstedelsesstaten underrettes om eventuel anvendelse af forvandlingsstraf.

Efter artikel 15 mister udstedelsesstaten retten til at fuldbyrde afgørelsen, når den er fremsendt til fuldbyrdsstaten. Udstedelsesstaten overtager på ny retten til at fuldbyrde afgørelsen, hvis fuldbyrdsstaten helt eller delvist afslår at fuldbyrde afgørelsen, medmindre afslaget skyldes, at fuldbyrdelse ville være i strid med princippet om dobbelt strafforfølgning, hvis fuldbyrdsstaten træffer afgørelse om benådning, eller hvis udstedelsesstaten giver underretning om, at anmodningen om fuldbyrdelse trækkes tilbage.

Artikel 16, 17 og 19 vedrører en række praktiske spørgsmål, herunder sprog, omkostninger og territorial anvendelse. Artikel 16 indeholder mulighed for at udsætte fuldbyrdelsen i det tidsrum, der er nødvendigt for at tilvejebringe en oversættelse af afgørelsen for fuldbyrdsstatens regning.

I artikel 18 fastslås det, at rammeafgørelsen ikke er til hinder for anvendelsen af bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger mellem medlemsstaterne, for så vidt sådanne aftaler eller ordninger er mere vidtrækkende end denne rammeafgørelse og bidrager til yderligere at forenkle og lette procedurerne for fuldbyrdelse af bødestraffe.

Endelig indeholder artikel 20 en bestemmelse om, at medlemsstaterne i en periode på 5 år regnet fra implementeringsfristens udløb kan begrænse rammeafgørelsens anvendelsesområde til afgørelser, der er truffet af en domstol og/eller for så vidt angår bødeafgørelser rettet mod juridiske personer, til afgørelser, vedrørende adfærd, som i henhold til et europæisk instrument er omfattet af princippet om juridiske persons strafferetlige ansvar. I det omfang en medlemsstat vælger at begrænse rammeafgørelsens anvendelsesområde, kan andre medlemsstater vælge at anvende samme begrænsning over for den pågældende medlemsstat.

Artikel 20, stk. 3, indeholder en bestemmelse om, at en medlemsstat kan afslå at fuldbyrde en bødeafgørelse, hvis den i artikel 4 omhandlede attest giver anledning til at formode, at der er sket en krænkelse af grundlæggende rettigheder eller grundlæggende retsprincipper som fastsat i EU-traktatens artikel 6. Anvendelse af denne bestemmelse skal årligt indberettes til Rådet og Kommissionen.

4.3 Justitsministeriets overvejelser

4.3.1 Fuldbyrdelse af afgørelser om bødestraf

Lovforslagets §§ 16 og 17 definerer, hvilke afgørelser der er omfattet af loven, samt hvad der skal forstås ved "bødestraf". Der er tale om tekniske definitioner, som er afgørende for, hvorvidt en afgørelse om bødestraf er omfattet af loven eller ej.

Med hensyn til definitionen af "bødestraf" fremgår det af rammeafgørelsen, at begrebet ikke omfatter kendelser om konfiskation af redskaber eller udbytte fra strafbart forhold, samt kendelser af civilretlig art, der udspringer af krav om erstatning eller genoprettelse af en tidligere tilstand, og som kan fuldbyrdes efter Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område. Da dette imidlertid allerede følger af den positive definition, er det ikke fundet nødvendigt også at medtage den negative afgrænsning i lovtæksten.

Som det er tilfældet med de øvrige to rammeafgørelser, der er omfattet af lovforslaget, er det udgangspunktet, at fuldbyrdsstaten uden yderligere forma-